The background of the cover is a painting. The top half shows a mountain range with peaks in shades of white, grey, and light blue. The sky above the mountains is a solid, vibrant red. The bottom half of the painting shows a dark blue sea meeting a dark green, forested coastline on the left. The overall style is expressive and somewhat abstract.

Γιώργος Σ. Κόκκινος

πρότερον Θνητοί V
ο επίλογος

Ποητικό Δράμα σε δύο Πράξεις

Γιώργος Σ. Κόκκινος

πρότερον Θνητοί V

ο επίλογος

Ποιητικό Δράμα σε δύο Πράξεις

2019

Γιώργος Σ. Κόκκινος
ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΘΝΗΤΟΙ V

Copyright: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Αθήνα - Μάρτιος 2019

e-mail: gkokkk@hotmail.com

Εικαστική δημιουργία: Γιάννης - Στέλιος Παππάς
Επιμέλεια έκδοσης: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Φιλοξενία - υποστήριξη: eBooks4Greeks.gr

Επιτρέπεται η ελεύθερη διακίνηση στο διαδίκτυο

-Για την δημιουργία των τεσσάρων πρώτων βιβλίων της σειράς Πρότερον Θνητοί, αξιοποιήθηκαν 160 κείμενα, στίχοι και ποιήματα του Γιώργου Σ. Κόκκινου που χρονολογούνται από το 2005 έως το 2018. Για το πέμπτο και τελευταίο βιβλίο της σειράς, αξιοποιήθηκαν 25 γραπτά του που χρονολογούνται από το 2006 έως το 2019-

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

Υάκινθος

Υεμένη

Θεά Αφροδίτη

Αφηγητής

Χορωδία

και ο υπόλοιπος θίασος από τα προηγούμενα μέρη

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αφηγητής

Τις μέρες που αλλάζει ξαφνικά η ζωή και σε γεμίζει με φιλιά και μαγεία

περιφέρεσαι στην τρέλα

κι άξαφνα συνειδητοποιείς την ύπαρξη ενός άλλου πλάσματος

ίδιου με τον απελπισμένο σου εαυτό

φτιαγμένο από την ίδια πάστα

που κλείνεις μέσα στην ψυχή, σφιχτά στην αγκαλιά σου

χωρίς να σου κάνει καρδιά να το αφήσεις ούτε δευτερόλεπτο..

και το 'χεις δίπλα στο κορμί σου

να το αισθάνεσαι πανομοιότυπο

να το νιώθεις δικό σου, μοναδικό σου

να σου χαρίζει ομορφιά κι ελπίδα για να ζήσεις
ό,τι δεν πρόλαβες να το χαρείς..

κι όπως περπατάς μαζί της στους στρωμένους δρόμους με τα ροδοπέταλα
κι έτσι ασυναίσθητα τα δάκτυλά της μπλέκονται με τους ακροδέκτες σου
ενώνονται τα χέρια όπως ιδρώνουν και κολλάνε μεταξύ τους
δε σκέφτεσαι στιγμή να σταματήσεις το όνειρο
για να γυρίσεις πίσω, σ' εκείνη τη μονότονη πραγματικότητα που βίωσες
γιατί κάθε εβδομάδα που έρχεται, μαζί της γίνεται καυτή φωτιά και λάβα
που σταματάει το χρόνο

γιατί δε βγαίνει ούτε ένα άναρθρο φωνήεν
να διακόψει στο ελάχιστο, το πάθος των μελωμένων σας χειλιών
κι ούτε τολμάει η μιλιά να καταστρέψει τη μαγεία του βασιλείου
που χτίσατε
για να φωλιάζει η αγάπη..

γιατί το πολυτιμότερο πράγμα στον κόσμο, είναι το οξυγόνο σου
η αναπνοή που ποτίζει την ανάσα σου με το θηλυκό οξυγόνο
κι εθίζεσαι και το έχεις ανάγκη συνέχεια, καθημερινά
και σου λείπει, όταν λείπουν από κοντά σου τα χείλη της
και σου λείπει η παρουσία της

αυτό το φάρμακο που γιατρεύει κάθε πόνο
όταν νιώθει καταδικασμένη η ψυχή σου...

Υάκινθος

Απέθεσα το άρωμα του ονείρου
εκεί που κατοικεί η ομορφιά σου
στα ύψη, τις κορφές απ' τα μαλλιά σου
στα πόδια σου το ύψιστο μαρτύριο

ο έρωτας λατρεία μου σφαδάζει
με κιάλια την αγάπη όταν κοιτάζει
με άνθη μαστιγώνει το κορμί μου
τρυπάει με τακούνια την ψυχή μου

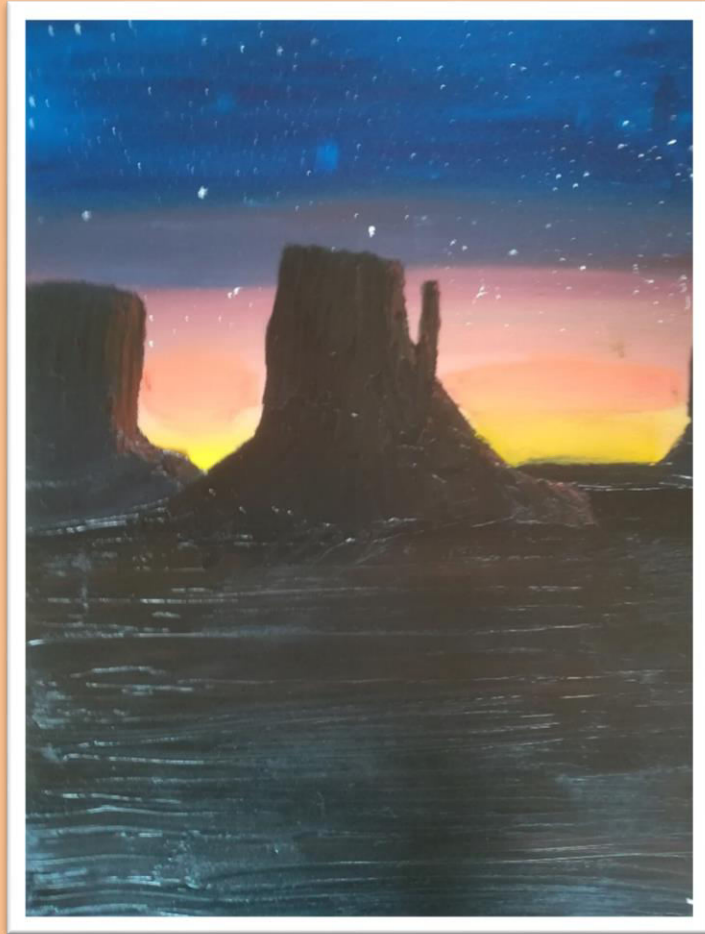
ο έρωτας καρδιά μου βαλαντώνει
και κλαίει σαν παιδί ορφανεμένο
διαγράφει της ζωής το μονοπάτι
σε στάβλο ζει ως άτι γερασμένο

τι τάχα να' ναι τούτη η αγάπη;
μου λέγανε πως μοιάζει με Αγία
στα πόδια της φοράει την αμαρτία

μα κάθε Χριστιανός την προσκυνάει

*ας γίνω δακτυλίδι στα μαλλιά της
επίπεδος σαν γράμμα, διαβασμένο
κομμάτι ενός χαρτιού λησμονημένο
μ' αρκεί αν θα φορώ τα γράμματά της*

*κι απέθεσα τ' αστέρια τα γυμνά σου
στα πόδια τα λευκά της ομορφιάς σου
στα ύψη, τις κορφές απ' τα μαλλιά σου
στα χέρια σου το ύψιστο μαρτύριο...*

Α' ΠΡΑΞΗ

Υάκινθος

Δε φτάνει στο χαρτί ούτε ένας στίχος
γιατί δεν ξέρω τι έχω, ή τι έχω χάσει ως τώρα

γιατί έφτασα μέχρι τον ουρανό
κι ύστερα έπεσα με φόρα στο έδαφος

γιατί απλά, εμείς αρχίσαμε όπως τελείωσε το ψέμα
κι όπως διακόπηκε το όνειρο, τελειώσαμε
μα δε σταθήκαμε στο μέσο της αγάπης, να σκεφτούμε
τί ήταν προτιμότερο να πράξουμε την ύστατη ώρα

κι έτσι απ' τα πολλά τα λόγια που ειπωθήκανε
κι απ' τα πολλά ερωτόλογα που μας σκλαβώσανε
φτάσαμε σ' άγωνα έρημο και ναυαγήσαμε
πριν ταξιδέψουμε σε παραλίες που θέλαμε ν' αγαπηθούμε

γιατί πολλά ακούσαμε, πολλά μιλήσαμε και πράξαμε
μα στο λιμάνι που πεθαίνουνε τα πλοία, εμείς γυρνάμε

-περιφερόμαστε στην τρέλα-

και καπετάνιο στο ταξίδι, δεν ορίσαμε
μήτε αφέντη να μας πει πως πολεμούμε

γι' αυτό, δε φτάνει ένας στίχος να μας δέσει
ούτε μια κόλλα υγρή για να στεριώσει τη σπασμένη αγάπη

τώρα που ράγισε το θολωμένο μας γυαλί
δεν ξέρω πια τι έχω, ή τι έχω χάσει ως τώρα

να περιφέρεσαι στην τρέλα, απ' τον έρωτα. Τ' ακούς;

μόνο μη φύγεις ποτέ από κοντά μου
κινδυνεύω να χαθώ από την έλλειψη του οξυγόνου σου...

Υεμένη

Δε σε είχα ποτέ, μα σε ήθελα πάντα
ανοιξιάτικο αστέρι, τρυφερή μου μπαλάντα

-Ναι! σε σένα μιλάω-

τις ατέλειωτες νύχτες, τη μορφή σου ζητάω
ταπεινά, σκυθρωπά, της ζωής ο διαβάτης
ένας γκρίζος κακός, με τυραννά εφιάλτης

-Σ' αγαπώ! μη μου φεύγεις-

κι η ελπίδα στο δρόμο, μία φρούδα σκιά μου
δε τη χάνω, στο είπα; Ζω για σένα ερωτά μου!
που να είναι τα μάτια σου, το λευκό το κορμί σου
ποιον μεθά η πνοή κι η ζεστή αναπνοή σου;

η ματιά σου, να ξέρεις, της Εδέμ ο Παράδεισος
στα φιλιά σου τ' αθώα, αρρωσταίνει κι ο θάνατος

-Σ' αγαπώ, μη μου φεύγεις-

Γιώργος Κόκκινος

λίγη αγάπη ζητώ, λίγη μόνο αγκαλιά σου
δυο μικρούλες καρδιές, τα παιχνίδια να στήνουν
στα σκοτάδια τα έρημα που δεν είμαι μαζί σου
-Ναι! σε σένα μιλάω-

σε ποθώ όπως κι αν είσαι, γιατί ήρθες για μένα
τα όνειρά μου σε στόλισαν, τα φιλιά σου με μύρωναν
κι οι αισθήσεις μου σ' έντυναν
η ζωή μου στο διάβα σου, έλα καν' τη δική σου

σ' αγαπώ πιο πολύ κι από μένα, όνειρό μου
και ποθώ κάθε λέξη, π' ομορφαίνει τη μέρα μου
τρυφερή αγκαλιά, πλάι στον ώμο, τ' αστέρι μου
-Σ' αγαπώ, μη μου φεύγεις-

Ναι! σε σένα μιλάω...

Υάκινθος

Στα πιο ψηλά του κόσμου με ταξίδεψες
φτερά μου έδωσες για να πετάω
κι ύστερα πήρες ανυπέρβλητο ψαλίδι
...τα ψαλίδισες

που πάω άραγε; ποιος να 'μαι; που πατώ
νεράιδα είσαι ή του βάλτου ξωτικό;
ιπτάμενο ζουζούνι που πετά ελεύθερο ανάμεσα στα μάτια σου
...που πάω άραγε;

πήρες του κόσμου το πι' ωραίο πρωινό και το νανούριδες
σαν ένα κάτασπρο της Άνοιξης, χαρούμενο λουλούδι
γαλάζιο μενταγιόν, τραγούδι του έρωτα που του άλλαξες σκοπό

τι είσαι τελικά; μια μάγισσα, Θεά; γυναίκα π' αγαπά πιστά
αράχνη που υφαίνει έναν ιστό για τον επόμενο άγγελό της;
τί πόθος, τί χαμόγελο, τί δάκρυ!
το ψέμα ένα πρωτάκουστο αιχμηρό αγκάθι
κι η αγάπη μου, την έμαθες μισή

δέκα πληγές οι δέκα μνήμες και των χεριών τα δάχτυλά σου
δέκα μ' απόμειναν ζωές και τριακόσια χρόνια μακριά σου
χίλιες φορές οι μοναξιές, πονούν λιγότερο του χωρισμού
κι όσο περνούν οι μέρες, μένεις να ξεχνιέσαι
με τα λουσιμένα, ψεύτικα, μαχαίρια των χειλιών

στα πιο ψηλά του κόσμου με ταξίδεψες

απ' τη ζωή να εφεύρω υπέρτατο σκοπό
τον ώριμο καρπό της αφθαρσίας
σαν πιο πολύτιμο στον κόσμο αγαθό

μ' αν πω ένα τέλος, θα 'ναι ψέμα! Σ' αγαπώ
όποια μου λέξη να ξεφύγει, μην πιστέψεις...
αν πω εν τέλει σε μισώ, θα 'ναι ένα ψέμα ολόιδιο
μου φτάνει που είμαστε στον ίδιο ουρανό...

Χορωδία

Ποιος έκανε τ' αστέρια μου να σβήσουνε
ποιος είπε στα φεγγάρια να χαθούνε;
οι ορίζοντες των ουραनों μαυρίσανε
κι απόψε τα πουλιά της Γης σιωπούνε

ποιος έκρυψε τον ήλιο σαν ανέτειλε
ποιος έφερε τη γκρίζα συννεφιά του;
το ρόδο στο μπαλκόνι μου μαράθηκε
κι εχάθη τώρα η μόνη συντροφιά του

παρέα κάνω μόνο με το δάκρυ μου
κι ας κλαίνε οι ουρανοί μαζί με μένα

δε μπαίνει ούτε φως στο παραθύρι μου
τα πάντα γύρω μου είναι μαυρισμένα

μα ξάφνου ήρθε ο ήλιος και ζωγράφισε
με χρώμα έχει γεμίσει τα σκοτάδια
μι' αχτίδα με φιλιά με παρηγόρησε
με φίλεψε απ' του ονείρου τα λιβάδια

το ρόδο στο μπαλκόνι μου ζωντάνεψε
με γέμισαν τα πέταλά του χάνια
ποιος είπε η ελπίδα μου πως άργησε
ποιος άφησε στα χείλη μου σημάδια;

Υάκινθος

Σου χάρισα το όνειρο, θυμάσαι;
μια χάντρα ήταν θαλασσιά
να σε φυλάει από αιωνούς κακούς

κοντά σου να 'ρχομαι σαν άγγελος να σε προσέχω
-όταν κοιμάσαι-

κι όταν στα χέρια την κρατάς να με θυμάσαι

στη γαλανή την αμμουδιά σα στέκεις μόνη
τα δάκρυά σου να στερεύω

πρότερον θνητοί V

να σε παρηγορώ
κι όταν τ' αστέρια θα κοιτάς
ψηλά εκεί στον ουρανό
να μ' αγαπάς, να σ' αγαπώ
...θυμάσαι;

σου χάρισα μια χάντρα
να κρύβεις μέσα στο κορμί σου τ' όνειρό μου
με τα πελώρια φτερά μου, τα λευκά
να σε σκεπάζω
και σα θα νιώθεις την ψυχή μου στο πλευρό σου
δε θα κρύνεις πια

και θα προσεύχομαι, όταν λυπάσαι
και θα γελάω σα θα γελάς
να σ' αγαπώ, να μ' αγαπάς
...θυμάσαι;

Υεμένη

Συγγράφεις δια την Φιλοσοφίαν;

στάζουν τα δάχτυλα πεντάγραμμα επάνω στα χαρτιά σου
κι απάνω στα μαλλιά σου, οι νότες γίνονται βροχή και πλάθουν μελωδία

χύνονται απόμακρα οι λέξεις, κατάσαρκα απ' τα εσώρουχά σου
υποχωρούν νωχελικά τα τρύπια λόγια στο φευγιό μας

αφοδεύσαμε ελπίδες και τις αφήκαμε να στέκουν σε παράταξη
μας γάμησαν το παραμύθι και το πήρανε μαζί τους
κι άλλοτε συγγράφοντας, θελήσαν να θρηνήσουνε για την απώλειά του

τίποτα να μην πιστεύεις!

Μην εμπιστεύεσαι τον κόρφο σου..

εδώ, θα σου κρατώ το χέρι να πηγαίνουμε
και άμα στην πορεία κουραστείς ή νιώσεις την ανάγκη να ουρλιάξεις
καβάλησε ένα στίχο μου και πάρε τον σεργιάνι στην καβάντζα

Σκατά! η δημιουργική μας τρέλα, μάλλον, αφουγκράζεται τα σύννεφα
ζηλεύει, θα έλεγε κανείς, το μονοπάτι της ορφάνιας μας
κι ενώ αιωρείται θέλοντας να τ' αρπάξει
ραίνει παλμούς εντός των εσωρούχων, στα βυζιά μας

συγγράφοντας δια το φιλοσοφείν

ζηλεύω, έχω να σου πω, σαν άλλη σε κεντρίζει
κι ενώ δεν πρόκειται για ένα ακόμα ατόπημα εις το πτυχίον μου
παρά για μίαν δημιουργική διαπίστωση, παράλληλη στην τρέλα

τα ιμάτιά μου σχίζοντας, διαλέγω τη συνέχεια
κι ακολουθώ το μονοπάτι που σε ορίζει

γαμήθηκε το παραμύθι μου!

Δωσ' μου το χέρι σου, μπας και το χτίσουμε απ' την αρχή
-για τη ζωή, για την αγάπη και τα "θέλω" σου-
στήνεις φραγή και ξεκινάς απ' την αρχή
χτίζοντας πάλι ένα προς ένα, τα κομμάτια σου που άλλα ράγισαν
κι άλλα συνθλίφθηκαν, αλλοτινά χρόνια απ' τη λήθη ιδωμένα

Φτου! η ζήλια φταίει για όλα..

σου δίνει το έναυσμα για ν' αποκτήσεις κίνητρο
λες κι ο καθένας κουβαλάει ένα σταυρό για το δικό του θάνατο..

σταγόνες ρέουν νωχελικά κι επάνω στις παλάμες μας
από ιδρώτα λες ή καρδιοχτύπι;
καβάλα σ' ένα σύγνεφο που κοιμήσαμε απ' το δάκρυ μας
συγγράφουμε δια το φιλοσοφίζουν...

Υάκινθος

Να πάμε μια κοντινή βόλτα με τα πόδια
στα γνώριμα γειτονικά σοκάκια σούρουπο

δυο φιλιά δρόμος και τρία τσιγάρα οι ανάσες μας
δυο κολλημένες αγκαλιές που δεν λένε να ξεκολλήσουν

κι έπειτα να επιστρέψουμε
να μυρίσουμε τα περασμένα χρόνια ο ένας στο κορμί του άλλου
που ναυάγησαν

δισεκατομμύρια φιλιά τοποθετήθηκαν προσεχτικά σ' ένα στόμα
να του δίνουν τις ελπίδες για το αύριο

να επιστρέφει άλλοτε ολάκερη η αγκαλιά κλεισμένη μέσα σε μνήμες
φρέσκια, σαν φρέσκα τριαντάφυλλα από τον κήπο σου
όποτε ο νους караδοκεί να καταπνίξει το συναίσθημα
και να καταπιεί το δάκρυ..

γιατί αν πραγματικότητα γινόντουσαν τα όνειρα
μισή υπερηφάνεια θα έστεκε αγέρωχη
υψωμένη στο μετέωρο άκρο του Σύμπαντος
και η υπόλοιπη θα έγλυφε ευλαβικά
έρποντας κατάχαμα, στο φρεσκοβρεγμένο χώμα
ικετεύοντας ελπίδα

βλέπεις, είναι πολύ ακριβή αυτή η Ελπίδα
τόσο ακριβή που για να γίνει τ' όνειρο ηλιαχτίδα

-κι όχι σύγνεφο-

θα πρέπει να παλέψεις με τις ύαινες και με τις αστραπές

να χαλιναγωγήσεις ατραπούς καιρούς

και να διασχίσεις τα χιλιόμετρα

σα να 'τανε χυμός πορτοκαλάδα

-μια ρουφηξιά απόγνωσης και πεθυμιάς, αντάμα-

αλλά τι λέω! Παντρεύονται οι θεϊκές οντότητες με τους θνητούς ;

κι απ' ό,τι έχουμε δει ως τώρα στην Ελληνική μυθολογία

θα αποτελούσε μια καταστροφή η ερωτική συναστρία

όσο η Αφροδίτη θα βαστούσε την οργή του Σύμπαντος

απ' τα δεινά της..

λιώνω επάνω αγκιστρωμένος απ' το βλέμμα σου ..λιώνω!

λιώνω γιατί οι θηλυκές οντότητες σπανίζουν στους καιρούς μας

κι όλα, να δεις, πως περιστρέφονται τριγύρω από το σπέρμα

ψυχορραγούν τα σωθικά και φλέγονται τα μάτια..

βλέπεις, στα μονοπάτια που ο καθένας μας μονάχος του βαδίζει

χιλιόμετρα ξοδεύονται με σκάρτη την ελπίδα
τρέχουν τα άλογα στη μάχη, του στρατού του Πελοπίδα
κι ένας στρατιώτης που έκαμε αλαργεμένα όνειρα
ψυχορραγούν κι αυτά μαζί με τη ζωή του..

τι κρίμα να μην υπάρχει η Δικαιοσύνη!
ν' ανοίγει το παράθυρο χαράματα και να σου τραγουδά η φύση
να σου γελάνε μέχρι τα πουλιά έξω απ' το περβάζι
να νιώθεις έτσι ολόκληρος, φρεσκοδικαιωμένος

τα λόγια παραστράτησαν απ' την πορεία του δρόμου κι έπεσαν σε χαντάκι
λοξέψανε κι οι λέξεις στο χαρτί και παραστράτησαν
τα μάτια σου με γέμισαν ελπίδες και ξεστράτισαν
σα τους καιρούς που αγύριστα χαθήκαν με το κρίμα...

Υεμένη

Όχι άλλα μουσκεμένα σεντόνια, όχι άλλα χυμένα ανείπωτα δάκρυα
όχι άλλα χαμένα χρόνια, όχι άλλα χαμένα "σ' αγαπώ"
όχι άλλες ξενυχτισμένες αγκαλιές που μαραζώνουν στη γωνία σε κάθε
.."περίμενε"

τώρα είναι η ευκαιρία να ειπωθούν τα δεδομένα "θέλω"
τώρα είναι η ευκαιρία να ξενυχτήσουμε αντάμα..

τώρα σε περιμένω, όχι αύριο! τώρα θα περιμένω...

Υάκινθος

Μια ρουφηξιά και το τσιγάρο που λιώνει στη ματιά σου
γίνεται ένα με το σώμα η καύτρα και καίει τα πνευμόνια
μακάρι να σταμάταγα το χρόνο στα ρολόγια
ν' ακούμπαγα τα χρόνια μου στα θεϊκά μαλλιά σου
να άπλωνα στο στήθος σου και να έμενα αιώνια..

Τι κρίμα να μην υπάρχει η Δικαιοσύνη!
παντρεύονται οι θεϊκές οντότητες με τους θνητούς ;

βλέπεις, είναι πολύ ακριβή αυτή η Ελπίδα
τόσο ακριβή που για να γίνει τ' όνειρο ηλιαχτίδα
-κι όχι σύγνεφο-

εκατοντάδες δάκρυα, εκατοντάδες πειρασμοί
εκατοντάδες άλλα αστέρια στο στερέωμα
θα καρτερούν για να φιλέψουν λίγο Έρωτα
κι αυτά θα ψάχνουν δίχως άλλο αφορμή για να διαλύσουνε το όνειρο
ικετεύοντας ελπίδα
-τόσο ακριβή, που λες!-

Χορωδία

*Και τα πλακόστρωτα πλημμυρισμένα στις συνοικίες
ρόδα κι αρώματα, παραθυρόφυλλα και μελωδίες
χιλιάδες χρώματα να ντύνει ο έρωτας τα ζώα της πλάσης
ροζ τα κυκλάμινα, μοβ τα γεράνια, σιελ της θαλάσσης*

*μια Αφροδίτη να γελά από γνωστή κακία και δόλο
τόσες κραυγές πάνω στα στήθη της, με μαρκαδόρο
μήτε του έρωτα ένας ψίθυρος ν' ανθεί λουλούδι
νιότη που χάθηκες σπείρε με στίχους ένα τραγούδι*

*τοίχοι που γκρέμισαν, θύμησες πέρασαν και νοσταλγίες
γίναν πολύβουες των προαστίων οι νέες πλατείες
πλάι στον υπόκοσμο κάνει παρέα η ζήλια κι η έχθρα
κι από τα κόκκινα ρόδα που σβήσαν τον έρωτα μέτρα*

*μια Αφροδίτη να γελά από γνωστή κακία και δόλο
τόσες κραυγές πάνω στα στήθη της, με μαρκαδόρο
μήτε του έρωτα ένας ψίθυρος ν' ανθεί λουλούδι
νιότη που χάθηκες σπείρε με στίχους ένα τραγούδι...*

Υάκινθος

*Το σούρουπο σε είδα να διαβαίνεις
μελιά τα μάτια με διόπτρες και χρυσά μαλλιά
κοσμήματα στο πρόσωπο, οι βολβοί*

*στρατιώτες σβήνουν απ' του έρωτα τα λάθη
νεκρούς γιομίζουν οι αυλές σαν τους πατείς
κι ουλές στα μάγουλα θυμίζουνε πως ήρθες
πως πέρασες, προσπέρασες κι απήλθες*

Τί με κοιτάς;

-εσύ γεννάς τον κόσμο-

Εσύ τον καταστρέφεις και τον φτιάχνεις, στην αρχή

εσύ οδηγείς την πλάση στο ξημέρωμα
σβήνεις τ' αστέρια, στον ουρανό βάζεις φωτιές

εσύ παγιδεύεις μετεωρίτες, φλεγόμενους
που πάλλονται στην ευθεία της ματιάς σου
στις πιο ψηλές του κόσμου, καταλήγουν
τις πιο απρόσιτες του ονείρου, κορυφογραμμές

Τί με θωρείς;

-εσύ γεννάς τον κόσμο-

Εσύ είσαι πλάσμα του Θεού, εγώ ο θνητός σου
ο διάολός σου που σε θρέφει με των στίχων τις τροφές
εγώ πιστός κι ο αυλικός σου, ίσως ο άλλος εαυτός σου
άλλες φορές κυρίαρχός σου, ένας προστάτης Κύριός σου
ένας αφέντης, που τον γέννησε το χθες

Τί με κοιτάς;

με παρασύρεις, με πονάς
χάνω το έδαφος στα πόδια κι εσύ γελάς
κι ακούω ακόμα τη φωνή σου, την πνοή σου
μέρες και νύχτες, η εντολή σου

“Να μ’ αγαπάς απλά! Απλά να μ’ αγαπάς
κι όπου θα πάω θ’ ακολουθάς
Αρκεί να μ’ αγαπάς...”

αρκεί ένα χάδι, να μ’ αλλάξει σε θηρίο
με νύχια λύκου να ξεσκίζω εραστές
και πριν προλάβουνε γυναίκα να σε κάμουν
θα τρώω τις κόκκινες, αδύναμες, φτωχές τους τις καρδιές

σε πλήγωσα μου λες...

Αφηγητής

Δε ζητώ τίποτα περισσότερο σήμερα.

Λυπήσου με.

Αρκεί μονάχα μια γραμμή του μολυβιού σου, σαν απάντηση.

Η ευθεία γραμμή θα σημαίνει πολλά.

Η τελεία θα αποκλείει το παραπάνω ενδεχόμενο.

Τόσο απλά.

Άλλαξα κάποιες από τις συνήθειές μου το τελευταίο διάστημα.

Δοκίμασα να απαλλαγώ από εκείνο το μαύρο μαρκαδοράκι που έσταζε
κάργα μελάνι, λες και πότιζε με μαυρό-χρωμα τα χωράφια.

Νιώθω ξένος στον τόπο μου, αλήτης στη γειτονιά μου.

Γιώργος Κόκκινος

Νιώθω παρείσακτος στο σπίτι μου.

Είναι γαλάζια τα μάτια του Θεού απόψε και καστανόχρωμα τα δάκρυα.

Τα σύννεφα λευκά.

Είναι πολύχρωμο το φεγγάρι σήμερα, μάτια μου.

Σου' λεγα λοιπόν, για το γαλάζιο της θάλασσας και τ' ουρανού.

Για τα μπορντό τριαντάφυλλα, που μαδάνε τα πέταλά τους μόλις τα
φορέσεις στο χέρι.

Σου 'πα για το κόκκινο του πάθους και του έρωτα;

Ούτε λέξη!

Πέρασε ο έρωτας, έσβησε το πάθος κι έμεινε μια αλήθεια να θυμίζει την
αλήθεια σου.

Πιάστηκε το χέρι απ' το γράψιμο. ..Αλήθεια;

Έλα να μου το γιατρέψεις.

Με το μασάζ και τη βοήθεια της ομοιοπαθητικής.

Έλα να με γιατρέψεις.

Μ' ένα φιλί απ' τα χείλη σου, μια φλόγα απ' την πνοή σου.

Το χάδι απ' τα χεράκια σου, τ' αχτένιστα μαλλιά.

Έλα να με πονέσεις.

Χάθηκε σαν τ' αγέρι, πάνω απ' τη θάλασσα του Μαραθώνα, η αγαπημένη.

Λίγο πιο πέρα απ' τον Τύμβο.

Τα μάτια της δεν είναι γαλανά, μα είναι θάλασσες.

Τα χείλη της δεν είναι πορφυρά, μα είναι άσβεστα πάθη.

Κοίτα με!

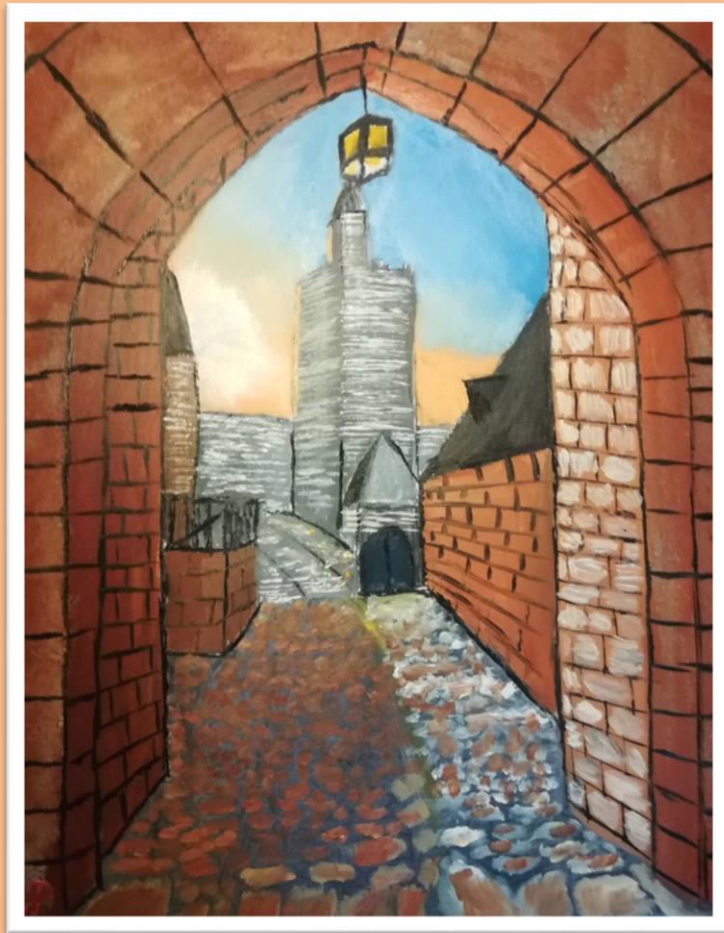
πρότερον θνητοί V

Ένα βλέμμα σου, έτοιμο να με πνίξει στα γαλανά σου κύματα.

Καράβι έτοιμο να ναυαγήσω, να τσακιστώ.

Φίλα με!

*Σκαρί δαρμένο απ' τα κύματα, με τους ιστούς σπασμένους και τα πανιά
λυτά...*

Β' ΠΡΑΞΗ

Αφηγητής

Τον χάρο που έρχεται από μακριά θα τον προϋπαντήσω
θα τον καλέσω εδώ σιμά μου να καθίσει
να τον κεράσω τσικουδιά και μέλι, να γλυκάνει ο πόνος
κι όταν στερνά με χαιρετίσει
όταν ζητήσει την ψυχή να πάρει πίσω
θα τον ρωτήσω μόνο ετούτο, αν γνωρίζει τι απόγινε η πρώτη μου αγάπη

κι αν λάμπουνε τα μάτια με χαμόγελα στο στόμα
για το μέρος που κοιμούνται οι νεκροί, θ' αποχωρήσω
κι αν μαύρισαν τα μάτια απ' το κλάμα κι απ' το δάκρυ τόσα χρόνια
μια τελευταία χάρη θα ζητήσω
να την κεράσω ένα φιλί στο στόμα πριν να σβήσω

να πιώ χρυσάφι απ' τα χείλη της
δροσιά απ' τη ματιά της
τον ήλιο απ' τα χέρια της, τ' αστέρια τα λευκά
και μία τρίχα απ' τα μαλλιά θα πάρω φυλακτό για το ταξίδι

τον χάρο που έρχεται από μακριά δε τον φοβάμαι
φοβήθηκα στη σύντομη ζωή μου, κάποιους λύκους που μου τρώγαν τα
συκώτια

και κάτι τσοπανόσκυλα, προστάτες λέει του εαυτού μου
μηδέ τον κεραυνό φοβήθηκα που έπεσε εμπρός μου
μηδέ στο θάλαμο του ιατρείου, όσο αίμα μου κι αν έχασα

εδώ, έχασα όλη τη ζωή μου να φωνάζω
μα φαίνεται η φωνή μου ήταν δίκαιη και άσχημη
σαν άλλωστε κι οι μέρες που περάσανε
τάιζα λύκους και μου γλύφανε τα χέρια τόσα χρόνια
τάισα ανθρώπους και μου σχίσαν την καρδιά
κομμάτι-κομμάτι ξεσκίστηκαν τα σωθικά μου
ώσπου βαλάντωσα απ' το κλάμα

κι ονειρεύτηκα έναν ξέγνοιαστο παραμυθένιο κόσμο να με βάλω

ένιωσα μόνο τη χαρά, όσο τα χέρια της κρατούσανε τη μέση μου
κι από τα χείλη της άκουγα πρώτη φορά το "σ' αγαπάω"

μα φαίνεται και τούτο ήταν μι' αλήθεια που δεν κράτησε

-ποιος άλλωστε αρέσκεται ν' ακούει την αλήθεια;-

κανείς, μα το Θεό! Στο ίδιο παραμύθι ζούμε όλοι

και κάποια ώρα που ο χάροντας διαβαίνει το κατώφλι μας

Γιώργος Κόκκινος

τσιμπάμε το κορμί μας για να διώξουμε το όνειρο...

Υάκινθος

Αγαπημένη μου μαμά

σου γράφω αυτό το γράμμα από ανάγκη να μιλήσω
ξέρεις..

ο γιος σου δεν τα περνά καλά, μα εσύ δε θα το μάθεις!

εσύ πάντα με κοίταγες στο πρόσωπο, να καταλάβεις
στο γέλιο μου με μάθαινες, στο κλάμα με πονούσες
τα χείλη μου τα διάβαζες χωρίς να βγάλουν λέξη

κι όταν έπαυα στα μάτια να σε βλέπω, απορούσες
-τι να 'χω φταίξει;-

κι αν πέρασα πολλά, τα ξέρεις, τί να σου λέω τώρα
μπορεί την αγκαλιά να τη στερήθηκα όταν την είχα ανάγκη
- μα πες μου εσύ, πόσα άλλα δεν στερήθηκα; -

κουφάρι άδειο προχωράει το σώμα μου
τα αισθήματά μου κέρναγα, τα χρόνια πριν περάσουν
κι απάνω μου πατήσανε, τα λιώσανε! μαμά μου

μπορεί να έλεγες καμιά φορά πως να φυλάω το στόμα
τα λόγια που ξεστόμιζα, να πρόσεχα
τις λέξεις που έλεγα μ' οργή και σπαραγμό
να τις κατάπινα, καλύτερα...

και φτάνω εδώ για να σου γράφω πως πονάω
μα όχι για τους τρόπους και τον εγωισμό μου
ούτε για τον ιδιόρρυθμο δικό μου χαρακτήρα

για την ευαισθησία που επέδειξα πονάω, μαμά
και τις πληγές στα σπλάχνα που μετράω
όλα τα όνειρα, καδράκια σ' ένα ατσούμπαλο δωμάτιο
που η σκόνη βασιλεύει!
και οι μισθοί μου όλοι, άχρηστα βιβλία και χαρτιά
που λένε όλα για τον έρωτα

τα λόγια μου στερεύουν κάπου εδώ, μη σε κουράσω και μου κλάψεις
το γράμμα ετούτο θα έλεγα, ποτέ του να μη φτάσει ως τα χέρια σου
αφού κι εσύ τα 'χεις περάσει...

είναι στιγμές που ξαφνικά γίνεται τόσο πιο σκληρή αυτή η ζωή
που αναρωτιέμαι τελικά, σε τι έχω φταίξει;

μα αυτό το χέρι είναι άτυχο και σφάλματα έχει πράξει
κι εκεί που πιάνεις ουρανό, τα έχεις χάσει...

Χορωδία

Μια άδεια νύχτα δίχως φεγγάρι

κι ένα αστέρι. Εσύ!

έτσι αρχίζει η ζωή να τουμπάρει

κι έτσι με φόρα κυλάν οι καιροί

πέτρες οι ώρες, τρέχουν στο δρόμο

βότσαλα μπλε και κοχύλια καφέ

φύκια στα μάτια, για παρωπίδες

φόρτσα τις μνήμες να πάμε στο χθες

κι είναι που γράφω ακόμα για σένα

λέξεις που είπαμε για κολατσιό

φάγαμε πίκρες, δάκρυα ήπιαμε

στα χείλη ο ένας του άλλου, πιστό

κι ένα χαμόγελο κάπου που έσκασε

σαν καταιγίδα πριν την βροχή

μπόρα που ξέσπασε, φλόγα που άναψε

πρότερον θνητοί V

ήλιος που κάλυψε τις ενοχές

φταίω, μου φταις! κλαίω, μου κλαις!

γέλα, γελάω! σε προσκυνάω

δες! σε φιλάω

κι αμέσως με θες...

Υάκινθος

Μύρισε θάνατο η αγκαλιά μου, σιωπή παντού

μαύρο τσιγάρο, πικρός καφές

ίδιο το πένθος να μοιάζει στο χθες

πέθανε ο έρωτας, πες μου γιατί

φταίξαμε κάπου, καρδιά μου ορφανή;

εμείς δεν τρέξαμε πάνω στις ράγες;
και το πουλί στην παλιά σκαλωσιά
πέταξε ανάποδα, αχ! και κρεμάστηκε
κλαίει μανούλα μου, μαύρο το δάκρυ του
άγριο το κλάμα αυτού του οiwονού
πώς περιμέναμε, άκου μανούλα μου
μες τα θεμέλια μιας φυλακής

τον ερχομό του λοιπόν περιμέναμε
του πελαργού να μας φέρει αγάπη
κάπου την είχαμε, κάπου την χάσαμε
ή την ξεχάσαμε μες το ντουλάπι;

την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
όλη τη δύναμη κι όσο θα ζω
μέχρι τα μάτια μου να με προδώσουν
μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ

με αγαπά, με αγαπά, να το φωνάζει
με μια φωνή που δε φοβάται να ουρλιάζει
κι αυτά τα δυο τα σ' αγαπώ να ενωθούνε

πάνω στο τζάκι που έκαμε στάχτη ετούτη η αγάπη

σπάσαν μανούλα μου, κούπες οι αγάπες
και τα κομμάτια μας πρέπει να βρούμε
χτύπησε ο χάρος την πόρτα να βγούμε
μα τον τρομάξαμε με μια ματιά

την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
όλη τη δύναμη κι όσο θα ζω
μέχρι τα μάτια μου να με προδώσουν
μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ

κουνώ το χέρι και χαϊδεύω τα μαλλιά της
έχει την όψη μιας νεκρής μα δε με νιώθει
αυτή στα μάτια μου ζωγράφιζε πορεία
και στο χαρτί μ' ένα μολύβι τριαντάφυλλο
έγραφε Εμάς, το σ' αγαπώ, την ευτυχία

σε μια γαλάζια οροφή, σ' ένα κερι
σ' ένα αστέρι είχε κρεμάσει τη ζωή μας
και για εικόνισμα μια σέπια κοινή φωτογραφία

αντίο ζωή, μα δεν αρκεί να σε φωνάζω με συνθήματα;

πάθος, φιλή, ζεστή αγκαλιά, μια ροζ καρδιά

ζωγραφισμένη με μαγεία, αντίο Υεμένη

έτσι φαινόταν η αγάπη μας στην τελική ευθεία

τρόμαξε ο χάροντας και πήγε και κρεμάστηκε

κι εμείς εδώ, εμείς γιατί, πες μου τι φταίξαμε;

μαύρο κρασί, ρέει το δάκρυ από τις φλέβες

μια χαρακιά πάνω στον δείκτη είναι η πένα μας

γράφουμε κόκκινη λοιπόν την ιστορία...

Θεά Αφροδίτη

Κάποτε σε μια μικρή και ήσυχη γωνιά της Αθήνας
σε μια έρημη και απομακρυσμένη περιοχή
άρχισε να κατασκευάζεται ένα καράβι με το όνομα "Αγάπη".

Φτιαχνόταν κομμάτι-κομμάτι σαν πάζλ
με μεσοδιαστήματα χαλάρωσης και ξεγνοιασιάς
με μεσοδιαστήματα προχωρημένης κατάθλιψης και δακρύων
από δύο ανθρώπους που είχαν αποφασίσει για το όνομά του
από το ξεκίνημα του έργου.

Πορεύονταν μαζί και ήθελαν να ζήσουν για πάντα μαζί
ξυπνούσαν μαζί, έτρωγαν μαζί, κοιμόντουσαν μαζί και κατασκεύαζαν
λίγο-λίγο αυτό το πλοίο για να τους μεταφέρει έξω απ' το γνώριμο
και άσχημο κόσμο τους, στα βάθη του παραμυθιού τους.

Τους βρήκαν θύελλες, καταιγίδες, μπουμπουνητά
αλλά ήταν πάντα αγκαλιασμένοι.

Χώθηκαν στα λασπόνερα της βροχής
λούστηκαν από τη γύρη των πεύκων
μέσα στο χιόνι έφτιαχναν χιονανθρώπους
...έπεσαν, χτύπησαν, σηκώθηκαν μαζί

ζέσταιναν ο ένας τα παγωμένα χέρια του άλλου το καταχείμωνο
και το καλοκαίρι έβρισκαν δροσερά μέρη για να γλυτώνουν τον καύσωνα
γемίζοντας παγάκια το μοναδικό κόκκινο ποτήρι που μοιράζονταν.

Έβαζαν τέρμα τη μουσική στα διαλείμματα
πήγαιναν σε συναυλίες και διασκέδαζαν τον καημό τους
και φώναζαν σε όλους, όσους προσπαθούσαν να τους εμποδίσουν
πως αυτό το καράβι θα πετύχει!
...όταν όλοι πίστευαν πως θα βουλιάξει από το πρώτο του ταξίδι.

Μην υπολογίζοντας κανέναν, συνέχισαν τις εργασίες κατασκευής του
ώσπου έφτασε ο περασμένος Αύγουστος να βάλει τέλος σε όλα τους τα
σχέδια...

Υάκινθος

Δροσιά στο παραθύρι μου, μπουμπούκι μου ανθισμένο
ολόδροση αγάπη μου και ρόδο πορφυρένιο
να σε βαστάξω σήμερα μέσα στα δυο μου χέρια
κι αύριο ας πεθάνω πάνω στην αγκαλιά

μ' ένα φιλί του έρωτα χρόνια που περιμένω
μ' ένα πιετό της Άνοιξης, στέρφα μου σιγαλιά
χυμούς από τα χείλη μου, την πίκρα απ' τη ματιά μου
δάκρυ από τα βλέφαρα κι αγέρι στα πανιά

κι ύστερα πλάι στο γόνατο κατάχαμα θ' αράξω
σαν караβάκι ξύλινο που 'φτασε στη στεριά

όλα τα πλούτη που έφεγγαν, του δειλινού τ' αστέρια
τα 'χω μέσα στην τσέπη μου, τα 'χω μες την καρδιά

τώρα τα βράδια λάμπουνε, μάτια μου διψασμένα
η απαρχή του έρωτα, θάλασσες τα φιλιά...

Θεά Αφροδίτη

Τα πνεύματα οξύνθηκαν μεταξύ τους
διαφωνώντας για στοιχειώδη πράγματα που είχαν να κάνουν με την πορεία
και την ασφάλεια αυτού του караβιού στο μέλλον
ενώ στο μακρινό παρελθόν μόνο αυτό δεν τους ένοιαζε.

Ο ένας εκ των δύο αποστάτησε ξαφνικά από τις εργασίες κατασκευής του.

Εγκατέλειψε τον άλλο δημιουργό μόνο
απαιτώντας την ανεξέλεγκτη προσωπική του ελευθερία
χωρίς να τον ενδιαφέρει πλέον η τύχη του πλοίου της "Αγάπης".
Ο άλλος νιώθοντας τόσο αδικημένος και προδομένος
προσπαθούσε ματαίως με χίλιους δυο τρόπους να πείσει
πως έπρεπε αυτό το καράβι να αποπλεύσει για το παρθενικό του ταξίδι
μεταφέροντας μέσα του την Αγάπη και την Ελπίδα
σε άγνωστες και μακρινές θάλασσες, εφόσον ο προορισμός του
ήταν το μόνο που δεν τους ένοιαζε.

Έτσι το πλοίο αυτό δεν κατάφερε να ολοκληρωθεί ούτε μέχρι σήμερα

κι έμεινε μισοτελειωμένο στην Αθήνα
με γραμμένο πάνω του το όνομα “Αγάπη”
μιας και η καλλιτέχνης που φιλοτέχνησε το όνομά του, τράπηκε σε φυγή.
Τι τραγική ειρωνεία...!

Υάκινθος

Κουνώ το χέρι και χαϊδεύω τα μαλλιά της
έχει την όψη μιας νεκρής μα δε με νιώθει
αυτή στα μάτια μου ζωγράφιζε πορεία
και στο χαρτί μ’ ένα μολύβι τριαντάφυλλο
έγραφε Εμάς, το σ’ αγαπώ, την ευτυχία
αντίο ζωή, μα δεν αρκεί να σε φωνάζω με συνθήματα;
πάθος, φιλί, ζεστή αγκαλιά, μια ροζ καρδιά
ζωγραφισμένη με μαγεία, αντίο Υεμένη

έτσι φαινόταν η αγάπη μας στην τελική ευθεία
τρόμαξε ο χάροντας και πήγε και κρεμάστηκε
κι εμείς εδώ, εμείς γιατί, πες μου τι φταίξαμε;

μαύρο κρασί, ρέει το δάκρυ από τις φλέβες
μια χαρακιά πάνω στον δείχτη είναι η πένα μας

γράφουμε κόκκινη λοιπόν την ιστορία...

Αφηγητής

Αγαπημένη μου

αισθάνομαι την ανάγκη, έπειτα από τόσο καιρό και αφού η επικοινωνία μέσω των ποιημάτων μας είναι η μόνη λύση επικοινωνίας που απέμεινε, να έρθω σε επαφή μαζί σου. Πρώτα για να μάθω τι κάνεις κι αν είσαι καλά. Έχω καιρό να μάθω νέα σου, σου θυμίζω ότι εσύ θέλησες να διακόψουμε τελείως την επικοινωνία που είχαμε και φρόντισα να συμβάλλω σ' αυτό με το να μην απαντώ στα μηνύματά σου.

Υποθέτω πως έχεις χαράξει νέους δρόμους στη ζωή σου. Πίστεψέ με, αισθάνομαι τα ίδια. Δεν σε ξεπέρασα, δύσκολα θα σε ξεχάσω, πάντα θα σε θυμάμαι όπως σε γνώρισα και σε καμιά περίπτωση δε θα ήθελα να σε συναντήσω διαφορετική στο μέλλον.

Ο χρόνος και ο καιρός περνάνε μικρή μου, ανεπιστρεπті.

Νομίζω έχω να σε δω από κοντά από την Πέμπτη στις 9 του Αυγούστου και σε τρεις μέρες έχουμε 1η Νοεμβρίου. Χειμώνιασε!

Θα ήθελα κάποια μέρα να συναντηθούμε, έστω στα κρυφά απ' όλους.

Για κανέναν δε θέλω να ξανακούσω και κανέναν δε θέλω να ξαναδώ στα μάτια μου, εκτός από σένα. Δε φοβάμαι εσένα ούτε κανέναν, μόνο φοβάμαι πως θα φτάσουν δάκρυα στα μάτια μου, όπως κυλάνε και τώρα ακόμα στα βλέφαρα που γράφω αυτές τις γραμμές. Σε πεθύμησα και ο πονοκέφαλος που μου δημιουργούσε η αγάπη σου δεν πέρασε ακόμα. Αντιθέτως πέρασα από ένα κρυολόγημα που με ταλαιπώρησε τούτες τις μέρες κι ακόμα τσούζουν τα μάτια μου και φτερνίζομαι ώρες-ώρες.

Θα λυπόμουν που δε θα μπορούσα να σ' έχω και πάλι στην αγκαλιά μου.

Μου 'λειψε...

Και η αγκαλιά σου, και τα φιλιά στο στόμα, και τα ερωτικά μας λόγια στο παγκάκι.

Μου 'λειψε το πρωινό καλοκαιριάτικο ξύπνημα δίπλα στο κορμί σου. Μη με ρωτήσεις αν είμαι καλά. Κλαίω. Όχι μόνο γιατί έχασα εσένα. Είμαι μόνος και υποφέρω. Κι αν έχεις σταματήσει να μ' αγαπάς μ' εκείνη την αγάπη που ένιωσα στο πετσί μου, δεν σου κρατώ κακία.

Έχω να δω τα μάτια σου από τις 9 του Αυγούστου. Κι εσύ το ίδιο.

Αύριο με περιμένει μια δύσκολη μέρα...

Υάκινθος

Να 'σουνα εδώ, μα όχι πεθαμένη

να σε φυλάω σαν εικόνισμα στα στήθια

και να γεμίζω τη ζωή μου παραμύθια

πως θα γυρίσεις μου έταζες τα βράδια

να 'σουν εδώ για να γεμίζω το πρωί

εγώ σου τα 'λεγα μα βιάστηκες να φύγεις

πήρες τ' αστέρια σου στις τσέπες για φλουριά

να 'σουνα εδώ, μα όχι πεθαμένη

να μου εξηγούσες του φευγιού τα μυστικά

τα χέρια μου έζωσαν το στήθος μουδιασμένα
κρύο το βράδυ στο παγκάκι της χαράς
εγώ σου τα 'λεγα μα θέλησες να φύγεις
μαύρο τα χτύπησε πουλί της λευτεριάς

φυσά, αστράφτει και βροντά
πάμε να πιάσουμε τον κεραυνό απ' τα μαλλιά
στην τσέπη έχω ένα πεντάευρο ορφανό
το φύλαγα για παγωτό
σαν σε γνωρίσω να σου τάξω

φωτογραφία βιαστική και σε γαλάζιο φόντο
κίτρινη σέπια απόχρωση οι στιγμές μας
πάτα το 'κλικ' στην αστραπή να ονειρευτούμε το "γαμώτο"
που δεν προκάναμε να δούμε τις πληγές μας...

Αφηγητής

Δε μου άφησες μυαλό να γράψω για τίποτα.

Το πήρες όλο μαζί σου, φεύγοντας.

Κάποτε οι μοναχικές μου σκέψεις, ξεμυτούσαν τα μεσάνυχτα
και έκαναν πάρτι ολόγυρά μου, ιδιαίτερα τα Σαββατοκύριακα και τις αργίες.

Τροφοδοτούσαν το χαρτί με λέξεις απόγνωσης

γραμμένες με έντονο μαύρο μαρκαδόρο για να τονίζονται οι αλήθειες μου.

Οργή, θυμός, αγανάκτηση.

Αποτύπωνα τη μοναξιά.

Στερημένες ορέξεις απ' τον ανεκπλήρωτο έρωτα
και το ίχνος απ' τη μύτη του μολυβιού να βγαίνει στις επόμενες σελίδες
πριν ακόμα λερωθούν. Μακρόσυρτες προτάσεις
διαλέξεις χωρίς νόημα και σκοπό για το ανέφικτο της απεραντοσύνης.

Κι αν περιέγραφα εμένα με τις ακραίες απόψεις μου
κι αν έγραφα για τις επιθυμίες και τις ανάγκες
ούτε από σένα δεν κατάφεραν να γίνουν αντιληπτές, ούτε από κανέναν.
Δε θα τολμούσες ποτέ να ρωτήσεις, αν βρήκα άλλη να σ' αντικαταστήσει.
Μα κι αν ακόμα με μελετήσεις καλά, θα έβλεπες πως το τελευταίο πράγμα
για το οποίο έκανα λόγο στα κείμενα μου, ήταν τα χρήματα.

Η λέξη "χρήματα" σπάνια ερχόταν στο μυαλό μου
Το θέμα στον έρωτα, δεν είναι να καλύπτουμε τις άμεσες σωματικές μας
ανάγκες, μα κυρίως τις ψυχικές επιθυμίες, που δεν αγοράζονται
με όλα τα πλούτη και τα παλάτια του κόσμου, πριγκιποπούλα μου.

Κι αν αυτό άργησες να το καταλάβεις, ίσως ποτέ να μη με γνώρισες τόσο
όσο θα ήθελες ίσως κι όσο θα έπρεπε να με γνωρίσεις.

Μα κάθισα σε προγενέστερη ηλικία και το φιλοσόφησα.

Η Αγάπη, παντοτινή μου αγάπη, είναι το κορίτσι που γνώρισα και μου 'μαθε
τί είναι ο έρωτας...

Υάκινθος

Να μη μιλήσω απόψε για το θάνατο
για τη ζωή να πω, ν' αλλάξει η μέρα..

μη σας κουράζω για τ' αθάνατο νερό
που πίνει ο χάρος για να ζήσει
μήτε για τις ψυχές, τις άφθαρτες
που τρέχουνε γυμνές στην ανθρωπότητα.

Εμείς αγάπη μου, ούτε μι' αχτίδα μίσους
μήτε μια κίτρινη του ήλιου, γελασμένη πως θα ζήσει

σε μια νυχτιά, θα δεις, θα την αλλάξει
είτε ο θάνατος, είτε ο έρωτας που πέταξε
είτε ο έρωτας που γίνηκε αθάνατος στην πτήση

σήμερα πέταξε σιμά μου ένα χελιδόνι
που 'χε τυλίξει όλο το θάνατο στην πλάτη
μαύρη μαυρίλα, πίσσα και σκοτάδι
ούτε η αγάπη, αγάπη μου, να το κρατήσει
μη σιγολιώνει κάθε μέρα όπως περνάει..

πρέπει να σχίσω τα βουνά, τα υψώματα

ν' ανοίξω σήραγγες στον Άδη

πρέπει να τρέξω, σχίζοντας τις θάλασσες

να βρω στα μάτια σου τη χάρη

να πάρω χρώμα απ' το δικό σου το σημάδι

που 'ναι ντυμένο το κορμί και οι αξίες σου..

όσο μακριά είναι τα σύννεφα για να πετάξω

τόσο μακριά θέλω από 'δω, αγάπη μου, να φτάσω

πιο μακριά κι από τα σίδερα που φυλακίζεις την καρδιά σου

μα ήρθε η Άνοιξη, ζωή μου, ήρθε

κι αυτή την Άνοιξη δε θέλω να τη χάσω...

Αφηγητής

Στάχτη δε γίνεται η Αγάπη, αγάπη μου.

*Τα όνειρά μας γίναν τα παιδιά μας, που μεγαλώσανε
και φύγαν από δίπλα μας. Εμείς τα γεννήσαμε, όνειρό μου*

και τα 'δαμε να χάνονται στην ξενιτιά.

Το γέλιο κι η απύθμενη χαρά που στάζανε τα μάτια μας.

Τα δάκρυα και το κλάμα μας σαν έφτανε η ώρα του δειλινού.

Ο χωρισμός. Η μοναξιά. Η απόγνωση. Η αδυναμία...
Γίναν οι δικαστές και μας δικάσανε με τα ισόβια δεσμά
ο ένας μακριά απ' τον άλλον.
Εγώ σε γέννησα, εσύ μ' ανάστησες.
Γιατί με σκέφτεσαι λοιπόν και τώρα ακόμα;
Στην πρώτη στραβοτιμονιά, ναυάγησε η Αγάπη.
Είναι κομμάτι του έρωτα η Αγάπη και το ξέρεις.
Γιατί κι ο Έρωτας, έρωτά μου, τάχθηκε με το μέρος μας.
Κλάφτηκε, δοκιμάστηκε, θυσιάστηκε
πέταξε ως τα ουράνια, δοξάστηκε, κι έπεσε στη Γη να τσακιστεί.
Δεν είναι επιβήτορας ο Έρωτας, μονάχα ένας Θεός
που νοιάζεται τους ερωτευμένους.
Για τους απανταχού κυνηγημένους της ζωής
τους μόνους, τους απόκληρους, τους προδομένους
που πλέον στο λευκό χαρτί τους, δε φτάνει ένας στίχος ευτυχίας
ή δυστυχίας ν' ακουστεί. Να φωναχτεί σ' όλη την πλάση
μακριά για ν' απλωθεί σ' όλο τον κόσμο.
Δεν έχω πια μυαλό για τίποτα, με πήρες όλο, φεύγοντας...

Ποιητής

Ένα λεπτό από την αστραπή
κι όπως με γλύφει ο κεραυνός στα δέκα μέτρα

και το καμιόνι τρέχει με διακόσια στην Εθνική
κάτω απ' τη θάλασσα είναι η Άβυσσος
κάτω απ' την Άβυσσο πάτο δεν έχει
μα εσύ γυναίκα
να ζεις σ' ένα σώμα που αιμορραγεί
και γιατρικό άλλο απ' τον έρωτα πού να το βρεις;

Νυχτερίδα

Ξέρεις, κουράστηκα να ζω σε μέρη απόκοσμα
μες τα σκοτάδια, τους καπνούς απ' τα τσιγάρα
- τα μαύρα σάβανα -

είμαι ένας άγγελος που κατοικεί στ' αθώα μάτια σου
που σιγολιώνει απ' τη ματιά σου
καθώς, σκυμμένος στη γωνιά, μετράει λίγο-λίγο
κάθε χτύπο απ' την αγάπη σου...

Συγγραφέας

Τι άλλο πια να πω για μένα; είναι χιλιοειπωμένα. Τα 'παν άλλοι σε μια μέρα
μα στο τέλος κρεμαστήκαν ζωντανοί
άλλος πήρε δηλητήριο να περάσει καθαρτήριο
και στην κόλαση σαν πήγε να εκτελέσει την ποινή

είδε είμαστε ούλοι κι ούλοι, ίσοι κι όμοιοι, αφέντες - δούλοι
κι οι αυτόχειρες παρθένοι στο σκαμνί...

Νυχτερίδα

Και μένουν έρμοι κι ορφανοί οι μελλοθάνατοι
να υψώνουν τη φωνή τους, δειλοί, μπροστά στο θάνατο

μα πέρα κι απ' το θάνατο, τ' ανέφικτο
κι ανέφικτο θα μένει μέχρι κάποιος να το πιάσει
ανέφικτο θα υφίσταται, πριν κάποιος τολμηρός να το προφτάσει...

Ηθοποιός

Στερέψανε τα περιθώρια της υπομονής και της ανάγκης μου
το πάθος κατεβαίνει με ξεκούρδιστες κιθάρες στα υπόγεια πατώματα
κι εγώ ετοιμάζω τις βαλίτσες μου για να κρυφτώ μαζί του...

Τραγουδιστής

Μες την ψυχή, τα σωθικά
μέσα στο νου και τυραννιέται
κυκλοφορεί σα μαστουριά μέσα στο αίμα και πλανιέται
κάθε μου λέξη, συλλαβή, κάθε μου όρθιος στίχος
- κι αυτός έπεσε ένδοξα καβάλα στην ελπίδα -

Γιώργος Κόκκινος

ηρωικά απόβραδα

που ρήμαζαν στα χνάρια σου, της νιότης μου τα χρόνια...

Οφηλία

Στο σκοτεινό μικρό δωμάτιο ανθίζει ένα λουλουδάκι
κάποιος το βάπτισε Αστέρι, αλλά τ' αστέρια δε τα βλέπει

φυλακισμένο παραμένει χρόνια τώρα, όλο κλαίει
και μεγαλώνει από τις στάλες της τρύπιας οροφής
σα ρέουν ελεύθερες απ' τις σταγόνες της βροχής

στο σκοτεινό μικρό δωματιάκι, λείπει από σήμερα το λουλουδάκι
κάποιος το φώναζε άλλοτε Αστέρι. Τώρα πια λάμπει κάθε νυχτιά...

Συγγραφέας

Φέγγει καλύτερα το σκοτάδι στα μισόκλειστα μάτια μου
γυαλίζει η επιφάνεια του λευκού, που ντύνεται με γαλάζιο
τρέχει απ' τα μάτια το γαλάζιο και γίνεται μπλε της παλίρροιας...

Νυχτερίδα

Κι ειν' η ζωή μια τουφεκιά
που κομματιάζονται στ' αγέρι τα τρυγόνια

πρότερον θνητοί V

στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα
συνθλίβονται τα σύννεφα

ίνα δικαιωθεί η αγάπη, θα πρέπει να κοπιάσουμε
καβάλα σ' ένα άτι να γλυτώσουμε τα σύννεφα...

Οφηλία

Βρέχει απόψε ραγισμένες αγαπούλες
καρδούλες κόκκινες, σπασμένες απ' το χρόνο
κορμιά ανέγγιχτα που πόθησαν κορμί
φιλί που πόθησαν τα χείλη και που στέρεψε

κι εγώ εδώ, στημένη σ' άστατη γωνιά
που άμα τη φυσήξει ο αγέρας, θα τουμπάρω

αλίμονο, το ψέμα είναι γιατρός
κι η αλήθεια μια σκληρή αφετηρία
του τρένου κάποιος έρημος σταθμός
μια άδεια, νεκρωμένη πολιτεία...

Συγγραφέας

Κάπου στις άκρες των γραμμάτων

υπάρχουνε τρίχινες βεντάλιες να σου κάνουν αέρα

μένει ν' αποκοιμηθώ στο πλάι σου.

Στις άκρες, ένας ψεύτης ήλιος κι ένας αλήτης καιρός να γυρνάει

- τα αδικημένα γράμματα του μελανιού μου -

Αφηγητής

Κι ερχότανε το τρένο κι ολοένα
πλησίαζε στην άδεια αποβάθρα
σφιγμένα τα φιλιά της κερασμένα
μα χάρισε στα χείλη μου δυο άστρα

αμέσως φεύγει τώρα από κοντά μου
την είδα να πετάγεται στις ράγες
- αλίμονο, μα τί έζησες καρδιά μου;
σε σκότωσαν του κόσμου οι φονιάδες; -

μια νότα να 'χα ακόμα απ' τη φωνή σου
κρυφή, σα φυλακτό για τα ταξίδια
προσκύνησα τα χνάρια της ψυχής σου
πνοές ζωγραφισμένες σε ποτήρια...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Υάκινθος

-Τα πιο όμορφα όνειρα, γίνονται όταν επιστρέφεις στην πραγματικότητα-

*Βαδίζοντας αμέριμος στα σκοτεινά σοκάκια
σκεπτόμενος τα χρόνια μου που αλήτικα θρηγούν
αναλογίζομαι συνέπειες και καταστάσεις λήθης
που χάθηκαν στο διάβα των καιρών και αιμορραγούν*

έφυγαν χαμένες χίλιες τετρακόσιες μέρες
και δύο χιλιάδες ώρες μιας θολής
και αστίλβωτης παιδικότητας...

το όνειρο μου κόκκινο και το δικό σου γκρίζο
μ' ακόμα μες τη σκέψη μου εσένα ζωγραφίζω
σου βάζω χρώματα χρυσά, πέφτω ξανά στη λήθη
κι ανθίζει μέσα σ' όνειρο αυτό που χρόνια λείπει

μα το παιδί της μνήμης μου νεκρό, χαμογελά
ξαναγεννά τα όνειρα και διερευνά τις λέξεις
κι απ' όσα λάθη κάναμε, με δυο λευκά φτερά
στα πάθη του Μεσαίωνα τρέχεις ξανά να παίξεις

έφτασα ανέραστος και μήτε αγαπημένος
να κουβαλώ της προδοσίας τη γλύκα
την πικρή γεύση της νιότης στα μαλλιά μου...

ξεμείναμε από έρωτες και δεν υπάρχει το μοντέλο
δώστε την πένα στον γραφιά να καταγράψει την αγάπη
γεμίσαμε τις τσέπες μας από σκοτάδι τέτοιο
που καταπίνει και θεριό σα θα χαθεί η καρδιά του

μα το παιδί της μνήμης μου νεκρό, χαμογελά
ξαναγεννά τα όνειρα και διερευνά τις λέξεις
κι απ' όσα λάθη κάναμε, με δυο λευκά φτερά
στα πάθη του Μεσαίωνα τρέχεις ξανά να παίζεις...

-Τα όνειρα, είναι τα ξώφτερνα της φαντασίωσης- *

Στον επίλογο συνεισέφερε η Σπυριδούλα-Υρώ Γιολδάση

* ο στίχος είναι του ποιητή Σπήλιου Παπαγιαννόπουλου† (1944 - 2008)

και αποτέλεσε σχόλιό του στο stixoi.info στις 17/12/2004

ΤΕΛΟΣ

Γιώργος Κόκκινος

ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΘΝΗΤΟΙ V

Μάρτιος - 2019

